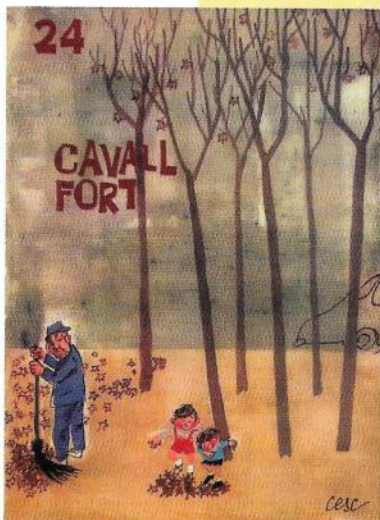

Adéu a

Cesc

LA NOTÍCIA ENS VA AGAFAR PER SORPRESA i encara no ens en sabem avenir: Francesc Vila Rufas, el nostre estimadíssim Cesc, va morir el passat 22 de desembre. Sabíem que estava malalt, però no esperàvem perdre'l tan de pressa. Tot just acabava d'arribar a les cases el número 1065-1066 de Cavall Fort, amb la seva portada, la darrera que va fer per a la revista, l'última que portarà la seva signatura. Fins ara, Cesc havia estat l'autor de totes les portades de Nadal de Cavall Fort des que la revista va començar el seu camí, fa 45 anys, amb una sola excepció: la del número 1, encara que ja en aquell primer número hi va publicar alguns dels seus acudits.

Des d'aquell llunyà desembre de 1961 Cesc va ser un col·laborador constant i fidel de Cavall Fort. A més de la sèrie única de les seves portades de Nadal, en va fer moltes més i també va ser l'autor del primer cartell de promoció de la revista, l'any 1964, un cartell que vam reeditar l'any 2001, amb motiu de la celebració del 40è aniversari de Cavall Fort. A l'entrevista que vam publicar al número 887, el juliol de 1999, recordava la primera portada que havia fet, la del número 5. "En aquella època tots els

meus dibuixos eren en blanc i negre", ens deia, "però aquesta portada, la vaig fer en color. Em va fer molta il·lusió i em va agradar molt".

Cesc va néixer l'any 1927. El seu pare, Joan Vila, que signava amb el pseudònim D'Ivori, era un

dibuixant molt conegut. Això va influir en la vocació de Cesc, que deia que des de petit s'havia trobat amb un llapis a les mans. Va publicar el seu primer dibuix quan només tenia deu anys, a la revista *L'Estel*, i als setze va fer la seva primera exposició, a la sala Rovira de Barcelona, on justament va fer una de les seves darreres exposicions, l'estiu passat. L'any 1952 va entrar a treballar al *Diario de Barcelona*, i així va començar la seva col·laboració

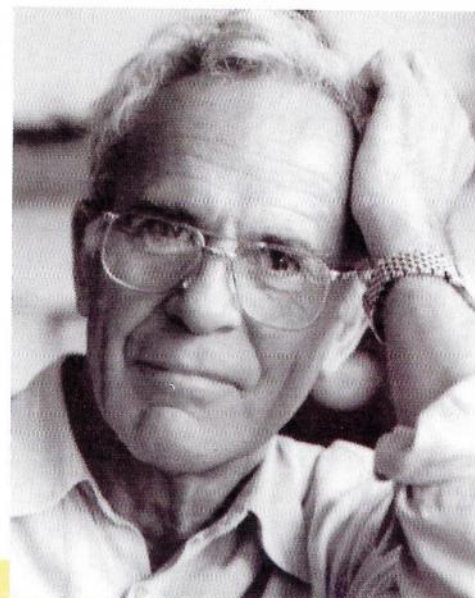
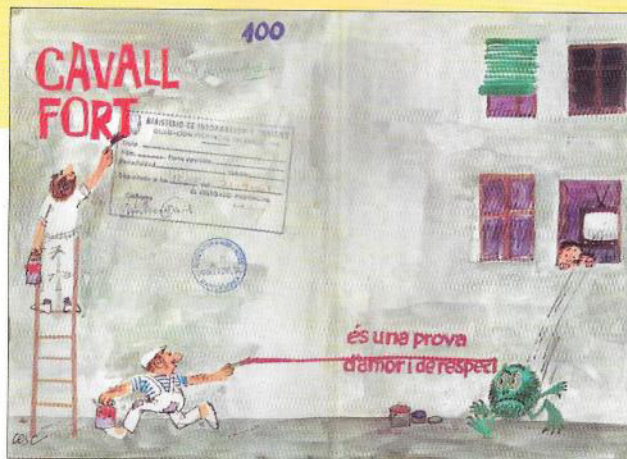

Foto: GASULL

amb la premsa, que va ser molt intensa. Durant molts anys, Cesc es va dedicar a dibuixar acudits per a diversos diaris i revistes: *TeleXpress*, *El Correo Catalán*, *Avui*, *Serra d'Or*... Uns acudits amb un sentit de l'humor finíssim, en què mostrava la seva preocupació pels temes socials. Els seus protagonistes, ens deia a l'entrevista esmentada, eren "els personatges del carrer: l'escombriaire, la florista, el peó de camins, el captaire..." I afegia: "M'interessa tot allò que té a veure amb la vida quotidiana, amb la gent del carrer." El seu humor, deia, més que de denúncia, era un humor que reflectia les coses absurdes, i això feia que s'acabés convertint en un humor polític.

Cesc també es va dedicar al gravat i a la publicitat, i sobretot a la pintura, activitat a la qual es va consagrar plenament durant aquests darrers anys. Va treballar fins a l'últim moment, com ho demostra la portada del número de Nadal de Cavall Fort. Però no el recordarem solament per la seva obra, sinó per la seva manera de ser, per la seva gran humanitat, la seva senzillesa, la seva amabilitat... Per això ens costa tant de dir-li adéu.

Cesc, moltíssimes gràcies per tot. T'enyorarem i et recordarem sempre.

MERCÈ CANELA